

TWIJFEL JIJ OOK ZO?

Hein de Haan

Er zijn genoeg redenen te bedenken waarom we zouden twijfelen in dit leven! Er zijn ook zo ontiegelijk veel zaken waar we in kunnen geloven. Die verwarring wil ik proberen op de rit te zetten met daarbij mijn weg, die ik hierin tot nu toe gevonden heb.

Ook al zet ik vanzelfsprekend ook in deze serie weer de grondslagen van mijn denken keurig bij elkaar, toch is het dit keer meer bedoeld als een kleine inzage in de weg, die ik tot nu toe gegaan ben, dan als een stevige studie.

Hoofdstukindeling:

1. Geloven Is Vertrouwen
2. Mijn Worsteling Met Twijfel
3. Gebroken Zelfvertrouwen
4. Het Draait Niet Om Mijn Geloof
5. Waar en hoe moeten we blijven staan?
6. Sta Vast in Vrijheid!
7. Vertrouwen?
8. Geloof waarin?
9. Twijfel je? Nee, ik geloof!

Twijfel je ook zo?

Geloven Is Vertrouwen

Van heel veel kanten om me heen hoor ik gelovigen spreken over hun twijfel. Er blijkt zelfs een woord voor te bestaan: Geloofstwijfel. Dus twijfel, die mensen hebben binnen hun geloof. Voor veel mensen staat het ook vast dat er geen geloof bestaat zonder twijfel. Een kenmerk van geloof zou twijfel zijn. Mag ik heel even eerlijk mijn vertwijfeling hier verwoorden? Ik snap er geen jota van! Zoals ik altijd doe wanneer ik een gegeven, die ik zomaar spontaan tegenkom, ontdek, probeer ik daar nu ook duidelijkheid in te vinden door alles wat de Bijbel over twijfel zegt op de rit te zetten. Daar ben je dan snel mee klaar omdat de Bijbel nauwelijks over twijfel spreekt. Okay, hier komen dan uit al die 66 Bijbelboeken de 15 enige Bijbelteksten over twijfel:

Genesis 19:16 Toen hij [Lot] talmde [twijfelde], grepen de mannen [engelen] hem en zijn vrouw en zijn beide dochters bij de hand, omdat Yahweh hem wilde sparen, en leidden hem uit en brachten hem buiten de stad.

Genesis 43:10 Hadden wij [zonen van Jakob] niet getalmd [getwijfeld om op reis te gaan naar Egypte], dan zouden wij zeker al tweemaal terug zijn.

Richteren 3:26 Terwijl zij [de dienstknechten van de koning van Moab] talmden [twijfelden], was Ehud echter ontkomen; hij kwam langs de gebeeldhouwde stenen en bereikte veilig Seira.

Ehud kon gebruik maken van de twijfel (om de deuren te openen) bij de dienstknechten van de koning van Moab, waardoor hij kon ontsnappen.

Job 32:6 De Buziet Elihu, de zoon van Barakel, nam het woord en zei: Ik ben nog jong en u bent hoogbejaard; daarom schroomde [twijfelde] ik en vreesde om u mee te delen wat ik weet.

Psalm 119:60 Ik haast mij en aarzel [twijfel] niet om uw geboden te onderhouden.

Jeremia 31: 21-22 Keer terug, jonkvrouw van Israël, keer terug naar je steden hier! Hoelang zal je aarzelen [twijfelen], o afkerige dochter? Want Yahweh scheidt iets nieuws op aarde: de vrouw zal de man omvangen.

Mattheus 14:31 Jezus stak hem [Petrus] de hand toe en greep hem en zei tegen hem: Kleingelovige, waarom ben je gaan twijfelen?

Mattheus 21:21 Jezus antwoordde hen [Zijn discipelen]: Luister goed, Ik zeg jullie, als jullie geloven en niet twijfelen, dan zullen jullie niet alleen doen wat met de vijgenboom is gebeurd, maar zelfs als jullie tegen deze berg zeggen: Hef je op en werp je in de zee, dan zal dat gebeuren.

Mattheus 28:17 Toen zij [de elf discipelen] Hem [de opgestane Christus] zagen, aanbaden zij, maar sommigen twijfelden.

Markus 11:23 Wie tegen deze berg zegt, hef je op en werp je in de zee, en in zijn hart niet zou twijfelen, maar geloven, dat wat hij zegt ook gebeurt, dan zal het ook gebeuren.

Handelingen 10:20 [Tegen Petrus] sta op, ga naar beneden en reis, zonder te twijfelen, met hen [de drie heidense mannen] mee, want Ik heb hen gezonden.

Handelingen 11:12 De Geest zei tegen mij, dat ik met hen moest meegaan zonder te twijfelen. En met mij gingen ook deze zes broeders, en wij zijn het huis van die man binnengaan;

Romeinen 4:20 Aan de belofte van God heeft hij [Abraham] niet getwijfeld door ongeloof,

Romeinen 14:23 Wie twijfelt, wanneer hij eet, is veroordeeld, omdat hij het niet uit geloof doet. En al wat niet uit geloof is, is zonde.

Jakobus 1:6 Hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, want wie twijfelt, lijkt op een golf van de zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt.

Judas 1:22 Weest barmhartig ten opzichte van sommigen, die twijfelen.

De eerste categorie met het getuigenis dat er niet getwijfeld wordt door gelovigen valt eigenlijk al af voor een nader onderzoek omdat een dergelijk niet twijfelen niet thuishoort in wat populair geloofstwijfel heet. Dus vallen af Psalm 119: 60, Mattheus 21: 21, Markus 11: 23, Handelingen 10: 20, Handelingen 11: 12, Romeinen 4: 20 en Romeinen 14: 23. Dat betekent dat zeven van de vijftien Bijbelteksten al niet die grote wijsheid van het christelijk beleven kent van de twijfel binnen het geloofsleven. Nee, twijfel wordt hier voortdurend getekend als een andere omschrijving van niet geloven. Het is in die teksten voortdurend het tegenovergestelde.

Voordat ik verder ga zal ik eerlijk bekennen dat ik over heel veel zaken twijfel. Ik twijfel dus ook veelvuldig. Er zijn bijzonder veel zaken waar ik mijn handen niet voor in het vuur zou durven steken. Nee, ik twijfel! Zo twijfel ik er grondig aan of ik wel de wet van Mozes zou kunnen houden. Ik heb daar

zo'n absolute twijfel over dat ik jullie eigenlijk wel al kan garanderen dat ik daar niks van terecht breng. Ook als ik een poging waag om heilig voor God te leven, dan twijfel ik sterk aan een goede afloop. Ik ben er eigenlijk absoluut zeker van dat zoiets helemaal niks wordt. In de volgende studie zal ik jullie iets meer van mijn worsteling met twijfel laten proeven.

Ik heb eigenlijk alleen maar vertrouwen in de bekwaamheid van mijn Heer en Redder Christus Jezus. Hij is Degene, die mij met God verzoend heeft. Hij is Degene, die het geloof in mij bewerkt heeft. Hij is Degene, die zich letterlijk helemaal één met mij gemaakt heeft. Hij is Degene, die nu mijn leven is. Hem kan ik dan ook voor de volle honderd procent volkomen vertrouwen. Vertrouwen, dat is nou geloof. Dat geloof van mij is niet sterk of krachtig of full power. Dat geloof, oftewel vertrouwen, is gericht op Hem, die full power is. Hij is te vertrouwen. Hij is mijn vertrouwen volkomen waard, want Hij heeft dat bewezen, Hij bewijst dat nog doorlopend en Hij zal dat blijven bewijzen. Hij is mijn leven!

Twijfel je ook zo?

Mijn Worsteling Met Twijfel

Ik ben inmiddels 68. Een redelijke leeftijd om eens terug te kijken. In mijn leven heb ik ook zo mijn worsteling met twijfel gehad. Waar ik moeite mee heb is niet zozeer dat mensen twijfelen. Dat is eenvoudigweg gewoon menselijk. Waar ik moeite mee heb is dat het als een onderdeel van echt geloof afgetekend wordt.

Twee keer in mijn leven ben ik in een heftige worsteling met twijfel terecht gekomen. Waar ik in mijn leven als gelovige zolang van eigen inspanningen bleef uitgaan en het aandurfde om dat eigen werk zelfs geloof te noemen, was die twijfel in mijn leven dus ook geloofstwijfel. In beide gevallen had die twijfel bij mij het gevolg dat ik feitelijk niet echt meer met het hele geloof kon leven. Ik heb zeker twee keer in mijn leven op het punt gestaan om het hele geloof aan de kant te zetten als gevolg van mijn twijfel. Ik zal proberen een plaatje te tekenen van die beide momenten in mijn leven.

Het was ergens in mijn jonge jaren (\pm 25 jaar), ik had Machtelt net leren kennen, maar we waren nog niet getrouwd. Ik had een jaartje daarvoor genade als bron om uit te leven ontdekt en die heerlijke waarheid ook aan de pasbekeerde Machtelt uitgelegd. Machtelt bleef daarbij, maar ik leerde een sekte kennen, genaamd *'The Children Of God'*. Die brachten in mijn ogen zo radicaal het leven van wat zij als de eerste Gemeente van Handelingen 2 & 3 zagen in de praktijk. Dat wilde ik ook.

Ik kan wel eventjes tussendoor vermelden dat ik toen nog geen zicht had op het onderscheid binnen Gods plan tussen Gods aardse volk Israël en de Gemeente, het Lichaam van Christus. Handelingen 2 gold in mijn perspectief destijds dus nog helemaal voor het Lichaam van Christus. Het feit dat deze gelovigen alles opgaven, zich letterlijk van de wereld afscheiden en alle aardse voorzieningen echt daadwerkelijk uit Gods hand ontvingen, dat zag ik voor mijn ogen gebeuren en ik was er helemaal ondersteboven van.

Ik had mijn baan al opgezegd om me aan te sluiten bij de sekte. Ik wilde al mijn spaargeld erin stoppen want ze hadden alles gemeenschappelijk en niemand zei dat iets zijn persoonlijk eigendom was. Mijn vriend en Machtelt stelden uiteindelijk ten einde raad aan mij voor om God om een teken te vragen zoals Gideon een vlies spande. Daar kon ik niet onderuit omdat dat binnen mijn denken destijds ook een Bijbels gegeven was. Het idiototste teken dat je kon bedenken, vroeg ik.

Ik had aan God voorgesteld dat als het Zijn wil was dat ik me bij de sekte aansloot dat dan een lamp, die al tijden kapot was, het de volgende dag weer gewoon zou doen. Belachelijk, nu ik met de Bijbelkennis van nu erop terugkijk, maar toen was ik er vast van overtuigd dat God dit zou doen (Ook belachelijk als je gewoon nuchter nadenkt natuurlijk). Natuurlijk was de volgende dag die lamp nog gewoon kapot.

Ik ging dus niet naar The Children. Die middag liep ik met mijn ouders en Machtelt door de stad naar mijn ouderlijk huis. Zij waren allemaal door het dolle vanwege de, in hun ogen, goede afloop. Op een brug over de gracht bleef ik staan en jankte: *'Ik kan die Bijbel net zo goed in de gracht gooien, want het is één grote leugen!'*. Mijn worsteling met de twijfel was een feit en dat bleef regelmatig terugkomen. Voor mij was daar niet mee te leven. Het enige alternatief was in mijn ogen gewoon niet meer te geloven. Het was toch allemaal maar flauwekul.

Twijfel kwam bij mij naar boven, niet omdat ik geloofde. Twijfel, juist omdat mijn geloof een stevige deuk had opgelopen en dat hele geloof alleen nog maar een façade leek. Wat was er nou werkelijk gebeurd? Die genade, die ik een jaar daarvoor ontdekt had, was weer ver weg gedrukt omdat ik een groep met enorme prestaties en prachtige beleving gevonden had. Ik wilde net zulke prestaties kunnen opbrengen. Ik wilde de beleving/de ervaring, die ik bij hen had opgedaan blijven houden. Ik kon vanuit Handelingen daar ook nog grond voor geven ook. Mijn mogelijkheid tot presteren had een stevige deuk opgelopen. Mijn vertrouwen in mijzelf voor God was geschaad. Maar geloof is geen vertrouwen in jezelf. Geloof is vertrouwen op de Heer. Genade en genade alleen. Door schade en schande, zelfs de schande van die twijfel, heb ik dit mogen leren.

Die groep *'The Children'* had mij mentaal nog altijd te pakken. De grandioze verheffende ervaring in die groep (een soort van high zijn) versleet ik voor het ervaren van Gods nabijheid. Toen ik in Gouda, jaren later, de gesloten vergadering leerde kennen, toen sloot dat leerstellig naadloos op elkaar aan. Cultureel

waren dat elkaars uitersten, maar dat boeide me niet zo. Het was leerstellig dezelfde toewijding/dezelfde overgave, die ik dacht te zien. Ik verwachtte bij hen dan ook dezelfde beleving/ervaring voor mijzelf. Het was in mijn denken nou eenmaal zo dat naarmate je jezelf meer aan God toewijdde, Hij zich meer aan jou zou openbaren. Ik raakte met de jaren in een steeds grotere greep van wetticisme, superioriteitsgevoel en sektarisme totdat ik ergens eind zeventiger/begin tachtiger jaren aan Machtelt vroeg: *'Waarom geloven we eigenlijk? Alles is één grote show! We doen net alsof wij zulke goeie christenen zijn, terwijl we innerlijk wel beter weten. Wat een vernepperij! Ik geloof er geen barst meer van!'*

Ik kreeg een hersenschudding en kwam in het ziekenhuis terecht. Daar kon ik een tijdje alleen maar radio luisteren. Zo ben ik op het idee gekomen van radio programma's maken. Ik gaf mijn baan op en begon als vrij evangelist. Dit is geen oproep om evangelist te worden, maar God liet mij in die tijd wel weer opnieuw ontdekken wat ik op mijn 25e ook al ontdekt had en volkomen was kwijt geraakt: *'Genade om uit te leven'*.

Mijn worsteling met twijfel was ten einde. Deze tweede worsteling met twijfel, die me eigenlijk ook weer op de rand van het atheïsme had gebracht, had opnieuw zijn wortels in het zelf proberen goed voor God te leven. Het hele vertrouwen was jarenlang tevergeefs op mezelf gericht geweest. Het was mijn dienst voor God, dat me vanzelfsprekend tot twijfelen bracht. Al die 15 jaren van inspanning binnen de sekte van de gesloten vergadering leverden ook niet de beloning van beleving/ervaring op, die ik bij The Children dacht ontdekt te hebben. Mijn geloofsleven was één grote twijfel. Twijfel aan mezelf. Die twijfel is vanzelfsprekend wanneer je eigenlijk alleen maar gelooft in jezelf onder *'christelijke'* vlag. Als het ervoor zorgt dat je alle ballast van eigen godsdienst verliest is het ook een heel gezonde weg om doorheen te gaan.

Waar het geloofsleven op jezelf gericht blijft, ja, daar horen geloof en twijfel bij elkaar. Hopelijk drijft het je zelfs tot totale vertwijfeling over jezelf, waarbij dat hele geloof zelfs schipbreuk lijdt. Zo'n geloof kan er namelijk het beste aangaan om plaats te maken voor simpel vertrouwen op God voor elke stap van je leven. Genade en genade alleen is het enige medicijn tegen twijfel.

Twijfel je ook zo?

Gebroken Zelfvertrouwen

Christus Jezus is mijn vertrouwen volkomen waard, want Hij heeft dat bewezen, Hij bewijst dat nog doorlopend en Hij zal dat blijven bewijzen. Hij is mijn leven! Geloof in Christus Jezus is dan ook een makkie. In dat geloof wordt niks van mij gevraagd en alles door Christus Jezus bewerkt. Als Hij doorlopend Zijn vertrouwenswaardigheid ook bewijst, hoe zou ik dan aan Hem kunnen gaan twijfelen? Ik twijfel enorm veel. Ik twijfel of ik wel iets voor God kan betekenen omdat ik mijn tekorten zie. Maar dan weet ik weer dat God geen wissel trekt op mijn altijd weer falende inspanningen. God zelf werkt in Zijn overvloedige rijkdom van genade het leven van Zijn geliefde Zoon in mij uit. Daaraan twijfelen is simpelweg idioot!

Geloof, oftewel vertrouwen, is dus zo sterk als dat de Persoon in wie geloofd wordt zelf is. Ben je dat zelf, ook al is dat heel vroom voor de Heer, dan is er gegronde reden tot enorme twijfel. Vertrouw je op God en Christus Jezus, dan kan er niet anders dan geloof, oftewel vertrouwen, actief worden. Geloof en twijfel zijn dus ook inderdaad elkaars opposieten. De uitdrukking: *'Er bestaat geen geloof zonder twijfel'* is dus een tegenstelling in zichzelf. Als taalkundige uitdrukking deugt het al niet. Bijbels gezien is het je opperste waanzin.

Zomaar een website er even tussenuit gelicht. Niet om één specifieke Site aan te vallen. De gedachte dat geloofstwijfel in het christendom thuishoort wordt niet in tientallen, honderden, duizenden, maar onnoemelijk veel *'christelijke'* Sites op precies dezelfde manier besproken. Hier komt het citaat: *"We denken vaak dat twijfel het tegenovergestelde is van geloof. Twijfel is echter geen eenrichtingsweg naar ongeloof. Overwonnen twijfel kan juist tot meer verwondering en een diepere relatie met God leiden."*

Nog een citaat uit zomaar een preek over de Dordtse Leerregels 1: 7, 8 en 11, 12 blz. 1: "Trouwens in de Bijbel vinden we tal van voorbeelden van zulke mensen. Het ene ogenblik durven ze alles aan met hun God en het andere ogenblik schrikken ze voor het minste en geringste terug. Zo is het toch ook vaak bij ons? Nú eens hoor je iemand zeggen: Ik ben een kind van God. En dan weer vraag je je af: Zou ik wel uitverkoren zijn"

Het is populair geworden om inderdaad te denken dat twijfel een onderdeel van geloof is. Het resultaat, waar ik helaas toch wel veel tegenaan loop, is dat veel gelovigen niet meer durven zeggen dat ze door het volbrachte werk gered zijn. De kreet: *'Je kan het ook zo weer verliezen'* lijkt wel een onderdeel te zijn geworden van het blijde nieuws. De gezichten tekenen dan ook voluit de uitwerking van zulk nieuws.

Het bovenstaande voorbeeld uit die preek toont trouwens overduidelijk aan dat de twijfel toeslaat zodra men kijkt naar de eigen moed en het eigen initiatief. Je zou bijna denken dat dit *'Tjakka'* predikers zijn, die op opgeblazen zelfoverschatting gebaseerd van de zijlijn schreeuwen: *'Je kan het! Jazeker! Je Kan het! Yes, we can!'*, om het daarna in rook te zien opgaan, waarna ze teleurgesteld twijfelen aan Gods daadwerkelijke hulp.

Is de *'christelijke'* boodschap inderdaad grotendeels een op de mens gerichte boodschap geworden? Ja, helaas. Alles in zo'n zogenaamd *'christelijke'* boodschap is wel voor God, maar niets van, door en tot God. Het is de dienst van de mens aan God. Maar dan kan er ook niets anders dan twijfel zijn. Dan is het zelfs vreemd dat er toch nog zoiets als geloof is. Maar de hele simpele basiskennis dat geloof vertrouwen betekent lijkt al helemaal verdwenen. Geloof is dan vaak een menselijk instituut. Geloof is dan verworden tot een menselijke activiteit. En dus vertrouwt men weer op zichzelf voor God. En dus twijfel.

We hebben natuurlijk nog een categorie Bijbelteksten, die niet zo regelrecht verklaart dat geloof twijfel uitsluit. Bekijk die acht teksten nog eens met de wetenschap dat twijfel past bij het vertrouwen stellen op je eigen bekwaamheid, je eigen inspanningen, je eigen voorspoed, je eigen wil. Ineens wordt die tweede categorie daarmee ook een stuk duidelijker. Het heeft niks met geloof te maken. Het heeft alles met zelfvertrouwen te maken en de twijfel daaraan.

Medegelovigen willen nog wel eens de verkeerde verwachting bij mij hebben dat als ik aangeef dat ik niet twijfel aan God en aan Christus Jezus, dat dit dus inhoudt dat ik nooit twijfel aan een bepaalde

uitleg. Die horen me een gedeelte uit de Bijbel uitleggen en dan verwacht men eigenlijk dat dit onweerlegbaar is. Sommigen gaan zelfs zover om, als ze een toespraak van me gehoord hebben, dit ongecontroleerd zomaar aan te nemen.

Handelingen 17:11 De gelovigen in Berea onderscheidden zich gunstig van die te Tessalonica, omdat zij het woord met alle bereidwilligheid aannamen en dagelijks de Schriften nagingen of deze dingen zo waren.

Ik kan er naast zitten in mijn uitleg. Op mijn website kom je dan ook uitleggingen van mij tegen, die ik later in daarop volgende studies weer weerleg. Die tekst in Handelingen 17 geeft aan dat je zelfs aan Paulus mag twijfelen. De enige gezaghebbende bron is de Bijbel zelf. Die is door God geïnspireerd. Leer, of dat nou de drie formulieren van enigheid, de baptistenleer, de vergaderingsleer, de alverzoeningsleer of de bedelingenleer is, leer kan er altijd naast zitten. Twijfel is dan ook gezond. Twijfel aan het echte gezag, de Bijbel, is echter ongezond. Ja, ik twijfel dus soms over bepaalde lijnen van uitleg, zelfs wanneer ik ze zelf doorgeef. Zou die twijfel er niet zijn, dan zou God mij verder niks meer kunnen leren. Dan zou ik namelijk mijn geloof terugvinden in mijn eigen inzichten. Nee, het enige gezaghebbend geschrift is de Bijbel en ons vertrouwen/geloof is uitsluitend op God zelf.

Als ik verklaar dat ik nooit twijfel aan God, dan wordt dat vaak als hoogmoed gezien. Hoezo hoogmoed? Mijn vertrouwen houdt in dat ik ervan uitga dat alles in de bekwame handen van God ligt. Voor mijn gevoel kunnen situaties wel eens uit de hand lopen. Mijn aandoening van asperger ontnemt me negen van de tien keer de prettige gevoelens, waar 'normale' mensen als vanzelfsprekend van genieten. Maar het loopt God niet uit de hand. Heerlijk toch, om zo te mogen vertrouwen? Ik twijfel geen moment aan Hem. Dat laatste in die zin is het belangrijkste: 'aan Hem'.

Twijfel je ook zo?

Het Draait Niet Om Mijn Geloof

Het is inmiddels alweer een aantal jaren geleden in de tijd dat Machtelt en ik aan de andere kant van het land woonden dat in de gemeente, waar wij toen samenkwamen, onze geloofsbelijdenis centraal stond, dus wat ik of jij persoonlijk geloven. In mijn persoonlijke wandel met de Heer heb ik echter ontdekt dat het God zij dank helemaal niet om mijn geloof draait. Gelukkig maar! Ik durf zelfs zondermeer te stellen dat het niet de bedoeling is dat MIJN geloof werkt. Kijk maar wat Paulus zegt: *Galaten 2: 20 Voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik rustend in het geloof van de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven.*

Dit punt van geloof van de Zoon van God is essentieel voor mijn leven. Ondanks de heerlijke zekerheid van het geloof van de Zoon van God zelf bleef ik vaak terugvallen op mijn eigen geloofsprestaties. Ik kan dan ook putten uit behoorlijk wat miskleuns in mijn geloofsleven die vrij algemeen zijn en waar de meeste van jullie je ook in zullen herkennen.

Hier komt er één:

In de tachtiger jaren had ik mijn baan opgezegd om in de dienst van de Heer te werken. We leefden in die tijd van giften. Dat hebben we ruim tien jaar gedaan. Er gingen heel wat maanden voorbij waarin we de touwtjes financieel niet aan elkaar konden knopen. Dan voelde ik me terugvallen op mijn geloof. Herhaaldelijk citeerde ik aan de Heer de Bijbelteksten waarin Hij beloofde rijkelijk te voorzien. *1 Kronieken 29:12 Rijkdom en eer komen van U, en U heerst over alles; in Uw hand is sterkte en kracht, en U hebt het in Uw macht een ieder groot en sterk te maken.*
1 Kronieken 29:14 Het komt alles van U, en wij geven het U uit uw hand.
2 Corinthe 9:8 God is machtig om alle genade in jou overvloedig te schenken, opdat jij, in alle opzichten te allen tijde van alles genoegzaam voorzien,
2 Corinthe 9:11 terwijl jij in alles verrijkt wordt tot alle onbekrompenheid,

De Heer kende natuurlijk allang die teksten, maar ik reciteerde in mijn geloof al die beloften van God voor Zijn oren, oftewel ik bad met nadruk dat ik geloofde dat als de tijd er echt om zou dringen de Heer rijkelijk zou voorzien. Keer op keer kwam dan die deadline die ik gesteld had. De dag brak aan dat het niet meer verder kon. Telkens kwam daar die eindstand waarop het zou vastlopen. Hield de Heer Zijn beloften? Werd mijn geloof beloond? Nee, keer op keer, ja telkens weer liep mijn geloof geweldige deuken op.

Uit mijn nabije omgeving ken ik exact diezelfde frustratie van veel geloofszendingen. Ik weet hoe velen leven met tienduizenden en sommige zelfs met meer dan honderdduizend euro schuld, maar naar de buitenwacht toch telkens de vrome schijn hoog houden van geloofswerk.

Ook ik heb niet bij de eerste de beste keer de handdoek in de ring gegooid. *'Gods beloften zijn onberouwelijk!'*, was mijn credo. Een volgende keer was de slag er des te harder door, maar ik ging door in mijn geloofsstrijd. Ik heb hele dagboeken vol geschreven die voor niemand ter inzage waren, waarin ik mijn vertwijfeling naar God toe uitschreeuwde. Ik begreep er geen hout van. Ik stond toch zeker op de beloften van Gods Woord? Was mijn geloof voor God dan niet voldoende? Ik had toch zeker al het geloof dat ik maar kon opbrengen bij elkaar geschraapt om vol oprechtheid mijn geloof in de God die voorziet te proclameren?!

Ik ben nooit gewend geweest om echte bedelbrieven uit te zenden, zoals het merendeel in de geloofszending wel doet. Wij schreven uitsluitend rondzendbrieven over het geloofswerk dat we deden zonder te bedelen om financiële ondersteuning of zelfs de nood te noemen. Maar soms stond het water ons zo na aan de lippen dat we toch iets lieten ontglippen. Dat werd dan *'gelukkig?'* soms door liefhebbende broeders en zusters opgepikt. Bij mij deed dat het vertrouwen in mijn geloof nog veel en veel meer afbrokkelen. Het geloofswerk heeft dus blijkbaar alleen echt zin als je het geloof ook goed adresseert, namelijk aan de mensen met geld.

Wat is nou het probleem bij al die geweldige inspanningen van geloof? Ik was best oprecht. Ik denk ook dat het overgrote merendeel van geloofszendingen zonder meer oprecht zijn. Oordelen hoort dan ook

niet thuis bij het behandelen van dit onderwerp. We hoeven bij niemand onoprechtheid of oneerlijkheid op te plakken. In mijn kijk op geloof zat ik er alleen helemaal naast.

Geloof is niet een soort valuta waardoor we God kunnen betalen voor alles wat Hij ons geeft. Geloof is ook niet iets dat bepaalde zaken in beweging zet. Geloof is heel eenvoudig de erkenning van wie God is in al Zijn heerlijkheid. De liefdevolle zorg van Vader is er altijd, of we het nou geloven of niet. Geloof is simpel mijn ja op wie Hij is en wat Hij doet.

Met mijn geloof, oftewel mijn staan op de beloften, hoe oprecht ook, kleunde ik er helemaal naast. Geloof is simpel vertrouwen op Jezus Christus, in Wie alle beloften ja en amen zijn. Dat wil zeggen dat Christus de vervulling van elke belofte van Vader is. Nee, we staan niet meer op de beloften. Ben je gek. Dat is geloofsinspanning, wat zo vermoeiend is! Bovendien werkt dat eigen werk helemaal niks uit! Nee! We rusten in Hem die de vervulling van alle beloften is. Wat heerlijk ontspannend! Het is Zijn geloof waar we nu nog uit leven.

Galaten 2: 20 Voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik rustend in het geloof van de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven.

We wachten nu niet meer op iets dat zou moeten gebeuren, dat toch niet komt. We mogen nu zien op wat onze liefdevolle Vader volbrengt in Zijn geliefde Zoon. Van voor de grondlegging van de wereld had Hij dit al in Zijn planning staan en nu voert Hij het uit in jou en mij. Dat is Zijn geloof waar wij nu in mogen rusten, ook wanneer al mijn emoties me totaal geen rust gunnen. Hij gelooft! Dat is meer dan zat!

Twijfel je ook zo?

Waar en hoe moeten we blijven staan?

Geloven, twijfelen, vertrouwen. Jullie zullen inmiddels wel doorhebben hoe ik daarin sta. Het draait in elk geval niet om mijn geloof. Ik denk ook eerlijk gezegd dat het niet om jouw geloof draait. Het is telkens maar weer het geloof van de Heer zelf in Zijn God en Vader, die ook doorwerkt in jou en mij. Wat ons betreft is het alles genade alleen. De boodschap van één of andere plicht om maar te blijven staan op de beloften van God als een soort van geloofsprestatie kunnen we dus rustig aan de kant schuiven als eigen werk. Logisch dat dan ook de volgende vragen naar voren komen:

1. Hoe zie ik dan het standvastig blijven staan op het geloof?
 2. Welke plek heeft het me niet laten afbrengen van de hoop van het evangelie dan? Dus, blijf staan!
- Colosse 1: 22-23 Christus is bezig om jullie heilig, vlekkeloos en onberispelijk voor Zich te stellen; aangezien jullie zeker blijven naar het geloof, waar jullie geground en vastgezet zijn en niet afgebracht worden van de hoop van het evangelie, dat jullie gehoord hebben en dat gepredikt is in de hele schepping die onder de hemel is, waarvan ik, Paulus, een dienaar geworden ben.*

Logisch dat dan de vraag naar voren komt hoe ik dan tegen dat vast staan, zelfs volkomen onbeweeglijk vast staan, aankijk.

1 Corinthe 15: 57-58 God zij dank (Letterlijk: De God genade), die ons de overwinning gegeven heeft dwars door onze Heer Jezus Christus heen! Daarom, mijn geliefde broeders, wordt vast, onbeweeglijk, en neemt altoos toe in het werk van de Heer, omdat jullie weten, dat jullie arbeid niet vergeefs is (rustend) in de Heer.

Logisch dat er ook een vraag komt als we toch weer in het volgende Bijbelgedeelte opgeroepen worden om toch maar wel te blijven staan!

Romeinen 5: 1-3 Nu wij gerechtvaardigd zijn vanuit geloof, hebben we vrede naar de God toe dwars door onze Heer Jezus Christus heen, dwars door Wie wij ook de toegang verkregen hebben naar het geloof toe tot in deze genade, rustend in Welke we ook gesteld zijn, en wij roemen in de hoop op de heerlijkheid van de God.

Nog een vraag is ook heel vanzelfsprekend als we zien dat we zelfs moeten standhouden, dus blijf staan!

Efeze 6: 11 Doet de hele wapenrusting van de God aan, naar het in staat zijn om te blijven staan tegen de listen van de duivel.

Ik kan me levendig indenken dat je nu vertwijfeld naar je eigen Bijbelvertaling zit te kijken. Inderdaad heb ik de teksten maar gelijk zo letterlijk mogelijk naar de grondtekst terug gebogen. Soms leverde dat zelfs wel een beetje vreemd Nederlands taaltje op, maar het geeft meer weer wat er feitelijk bedoeld wordt dan de mooie gladde weergaven die we gewend zijn. Nou mensen, vier Bijbelgedeeltes die toch maar aangeven dat wij wel zullen moeten blijven staan! Dat lijkt inderdaad in sommige Bijbelgedeeltes en in sommige vertalingen ook echt zo. Maar is dat de boodschap? We pikken ze hier stuk voor stuk nog eens op.

Colosse 1: 22-23 Christus is bezig om jullie heilig, vlekkeloos en onberispelijk voor Zich te stellen; aangezien jullie zeker blijven naar het geloof, waar jullie geground en vastgezet zijn en niet afgebracht worden van de hoop van het evangelie, dat jullie gehoord hebben en dat gepredikt is in de hele schepping die onder de hemel is, waarvan ik, Paulus, een dienaar geworden ben.

We zouden standvastig moeten blijven staan en ons niet laten afbrengen van de hoop van het evangelie! Dat is inderdaad een pittige opdracht. Maar de vraag is of we die opdracht hier ook krijgen.

Ik heb niet voor niks vers 22 erbij gepakt. Daar blijkt dat de Zoon van God hier als de ware Middelaar tussen God en mensen optreedt. Christus is bezig om mensen op een bepaalde manier voor zich te stellen. Dat werk (dat weten we uit de gehele Schrift) wordt Zijn geloof genoemd, waardoor we bijvoorbeeld gerechtvaardigd zijn. In de diverse vertalingen van deze Bijbeltekst wordt aan dit werk van de Heer een soort voorwaarde gesteld. In plaats van wat ik toch echt denk te lezen in de grondtekst “aangezien jullie zeker blijven naar het geloof” wordt het in de vertalingen iets als “indien jullie maar blijven in het geloof”. Het werk van de Heer maakt in die vertalingen dus alleen maar kans om te lukken als wij meewerken. Nee, Paulus is absoluut zeker van het geloof van de Heer. Daarom gebruikt hij het woord “zeker” ook gewoon in de grondtekst. Ga het zelf maar na.

Christus stelt ons voor zich heilig, vlekkeloos en onberispelijk en daar zijn we door Hem gegrond en vastgezet en worden we dus ook niet afgebracht van de hoop van het evangelie. De geweldige resultaten van dit werk van de Heer kunnen we natuurlijk nog veel verder uitdiepen door in de hele context van de Colossenzenbrief te duiken. Dat is nu in deze vragenbeantwoording echter (helaas) niet aan de orde.

1 Corinthe 15: 57-58 God zij dank (Letterlijk: De God genade), die ons de overwinning gegeven heeft dwars door onze Heer Jezus Christus heen! Daarom, mijn geliefde broeders, wordt vast, onbeweeglijk, en neemt altoos toe in het werk van de Heer, omdat jullie weten, dat jullie arbeid niet vergeefs is (rustend) in de Heer.

We zouden toch vast moeten staan, ja zelfs volkomen onbeweeglijk. Weer opnieuw een pittige opdracht? De vraag is ook hier of we inderdaad zo 'n opdracht krijgen.

Opnieuw worden we hier geconfronteerd met de Zoon van God als de volmaakte Middelaar. Alles geschiedt dwars door onze Heer Jezus Christus heen, maar de bron komt eerst naar voren. "God zij dank!" Zouden we geen interlineair bezitten met directe toegang tot de grondtekst dan zouden we hier gelijk een prachtige start van Paulus betoog moeten missen. Hij begint met letterlijk te verklaren: "De God genade!"

Vader God, die gekenmerkt wordt door genade, heeft ons de overwinning geschonken dwars door onze Heer Jezus Christus heen. Paulus vindt het dan ook een logisch gevolg om er nu op te wijzen dat we als gelovigen onze vaste en onbeweeglijke positie mogen innemen. De vraag is dan echter: Hoe vatten we dit nou op? Nou heel simpel gewoon doorlezen. Hoe dan? Door toe te nemen in het werk van de Heer.

De Heer, dat is dus de Zoon van God, onze Heer Jezus Christus. Hij heeft een werk. Dat werk, zoals Paulus dat vlak daarvoor nog zegt, heeft ons de overwinning geschonken. Dat werk is een werk dat Vader God, die gekenmerkt wordt door genade, dwars door onze Heer Jezus Christus gedaan heeft. Maar die genade stopt daar niet. Dat werk eindigt niet waar de overwinning behaald is. Die overwinning is de start van dit werk van de Heer. Zo werkt de Heer ook genade, namelijk dwars door jou en mij als gelovige. Dat is het toenemen in dat werk van de Heer. Dat onbeweeglijk vast staan hier is dus dat God Zijn genade dwars door de Zoon in ons laat uitwerken. We mogen dus rusten (heel onbeweeglijk) in dat werk van genade.

Romeinen 5: 1-2 Nu wij gerechtvaardigd zijn vanuit geloof, hebben we vrede naar de God toe dwars door onze Heer Jezus Christus heen, dwars door Wie wij ook de toegang verkregen hebben naar het geloof toe tot in deze genade, rustend in Welke we ook staan, en wij roemen in de hoop op de heerlijkheid van de God.

De vraag is hier of we die opdracht om maar te blijven staan inderdaad krijgen. Opnieuw is het de Zoon van God, die hier de Middelaar is tussen God en mensen. Dwars door Hem hebben we vrede in onze relatie naar de God toe. Dwars door Hem hebben wij de toegang gekregen naar het geloof. We zijn in de genade geplaatst. En nu rusten we in die genade. Hé, waar is nou die opdracht gebleven? Tja!

Efeze 6: 11 Doet de hele wapenrusting van de God aan, naar het in staat zijn om te blijven staan tegen de listen van de duivel.

We moeten dus in staat zijn om te blijven staan! Nou, als dat geen pittige opdracht is!

Efeze is een brief waar voortdurend over onze hemelse positie in Christus Jezus gesproken wordt. Al onze zegeningen zijn daar. We zijn daar namelijk in Christus Jezus in de rechterzij van Vader God geplaatst. In die positie verkondigen we aan de geestelijke machten en krachten aldaar de veelkleurige wijsheid van God. Daar is het dat we ook deze geestelijke boosheden tegenkomen. Nergens worden we opgeroepen om terrein te veroveren. Nergens voor nodig, het is alles reeds van God. Wij mogen echter rusten in die positie waar God ons in Christus Jezus geplaatst heeft.

Hoe zit het dan met die listen van de duivel? Hij zal je inderdaad wijs proberen te maken dat nou juist die positie, waar jij in mag blijven staan, dat die positie helemaal niet zo zeker is. Het is niet met grof geweld dat satan ons bestrijdt. Het is met list, zoals in de hof van Eden, waar ook het godsdienstig karakter van satan op het hoogst actief was. Met list zal hij je op de onpraktische kant van de prediking van genade wijzen. Hij zal je listig een ander beeld van God geven. Die listen van de duivel zullen het

sterkt weerklinken op de kansel. Maar jij en ik mogen heerlijk die plek van rust en genade blijven innemen.

Deze vier Bijbelgedeelten zijn Schriftwoorden vol heerlijke beloften. We staan niet op de beloften. We staan in genade. We staan in alle rust op onze positie waar God ons in Zijn geliefde Zoon Christus Jezus geplaatst heeft, in Zijn rechterzij. Wat een God van liefde en genade!

Twijfel je ook zo?

Sta Vast in Vrijheid!

Galaten 5: 1 Opdat wij echt vrij zouden zijn, heeft Christus ons vrijgemaakt. Sta daarom stevig vast. We staan stevig vast in de vrijheid! Wij zijn vrij! In Christus zijn wij volkomen vrijgemaakt! Laten we nu dan ook bij de allereerste aanmoediging van Paulus beginnen: *'Blijf stevig vaststaan in die geweldig rijke genadepositie, waar God ons in Christus geplaatst heeft!'* Hoe? Daar is Paulus duidelijk over in deze brief aan de Galaten. We zijn met Christus gekruisigd! Toch leven we! Dat is niet onze 'Ik'. Dat is Christus, die in ons leeft. Hij is ons leven! Ons leven is geborgen in Christus en Christus leeft in ons. Een onlosmakelijke eenheid. Ik ben helemaal mezelf en toch is Christus mijn leven! In die vrijheid mag ik staan. Dat is niet een eigen werk. Dat is een leven van vertrouwen.

God heeft ons In Christus een uitermate hoge positie geschonken. We zijn met Christus mee levend gemaakt.

Efeze 2:5 Dood zijnde ten opzichte van de overtredingen zijn we mee levend gemaakt met Christus, God heeft ons in Christus die uitermate hoge positie gegeven door ons met Christus mee op te wekken.

Efeze 2:6 God heeft ons mee opgewekt.

Colosse 3:1 Aangezien jij met Christus opgewekt bent, zoek je ook de dingen, die boven zijn,

We hebben zo'n hoge positie ontvangen toen God ons samen met Christus die plek schonk in de hemelse.

Efeze 2:6 God heeft ons mee een plaats gegeven in de hemelse, in Christus Jezus,

Dit is geen eigen werk. Dit is een leven van vertrouwen.

Sta dan ook stevig vast in die hoge positie van Gods overvloeiende genade.

1 Corinthe 15:58 Daarom, mijn geliefde broeders, blijf stevig vast staan, onwankelbaar,

1 Corinthe 16:13 Blijft waakzaam, staat in het geloof,

Efeze 6:14 Staat dan, jullie lendenen omgord met de waarheid,

Filippi 1:27 Opdat ik over jullie te horen krijg, dat jullie vaststaan.

1 Thessalonica 3:8 Als jullie maar vast blijven staan in de Heer.

2 Thessalonica 2:15 Broeders, staat vast!

Wow! Dit is geen eigen werk! Dit is een leven in vertrouwen!

Galaten 5: 1 Sta stevig vast. Laat je niet opnieuw een slavenjuk opleggen.

Tegenover onze rijke hoge positie in Christus staat voortdurend het gevaar van het slavenjuk. Tegenover de volle vrijheid in Christus staat telkens opnieuw de dreiging van slavernij via een wettische dienst voor God. In Galaten 2: 19 zien we al dat onze eenwording met Christus inhield dat we afgestorven zijn t.o.v. elke denkbare regel, wet, opdracht of eis ook.

Galaten 2: 19 Ik ben door de wet voor de wet gestorven om voor God te leven.

Jazeker, dit is nou juist geen eigen werk. Dit is leven in vertrouwen!

Dat geweldige rijke werk van genade sluit elke mogelijkheid van vermenging met wet of ethisch oordeel uit. Maar telkens opnieuw proberen wij als mensen weer normen en waarden op te leggen als een onderdeel van de evangelieprediking. Telkens komt het addertje van wetticisme weer om de hoek kijken. Paulus getuigt in het eerste hoofdstuk van deze Galatenbrief over die predikers van een evangelie dat geen evangelie is, waardoor deze Galaten zich toch wel heel erg snel laten afbrengen van God die hen in de genade van Christus geroepen heeft.

Galaten 1: 6 Het verbaast me dat jullie je zo snel van Hem, die jullie in de genade van Christus geroepen heeft, laat afbrengen tot een ander evangelie, en dat is geen evangelie.

Nee, dat is geen evangelie! Dat is eigen werk! Dat is een leven vol twijfel!

Paulus gaat zelfs zo ver dat hij deze gelovigen in Galatië eenvoudigweg 'dwazen' noemt omdat zij zich door een prediking van goede werken voor de Heer in plaats van genade alleen laten inpakken. Hij wijst hen erop hoe ze toch gered zijn. Dat was toch ook niet door eigen werk van het vlees? Hoe komen ze dan zo idioot om nu voor hun praktijk wel weer terug te vallen op dat vlees?

Galaten 3: 1-3 Dwaze Galaten, wie heeft jullie betoverd? Jullie is Christus Jezus toch als gekruisigd voor de ogen geschilderd? Dit wil ik alleen van jullie weten: Hebben jullie de Geest ontvangen als gevolg van de werken van de wet of door de prediking van het geloof? Zijn jullie zulke dwazen? Jullie zijn begonnen in Geest! Willen jullie het nu afmaken in vlees?

Leven in vlees. Dat is eigen werk! Dat is leven vol twijfel!

Telkens opnieuw roept Paulus de gelovigen op om stevig vast te staan in die rijke genade, waarin ze geroepen zijn. *'Laat je niet opnieuw een slavenjuk opleggen!'*

Galaten 2:4 Er zijn valse broeders binnengedrongen, lieden, die waren binnengeslopen, om onze vrijheid, die wij in Christus Jezus hebben, te bespieden, en zo ons tot slavernij te brengen.

Galaten 4:9 Jullie hebben God leren kennen, ja, meer nog, jullie zijn door God gekend! Hoe kunnen jullie nu dan weer terugkeren tot die zwakke en armelijke eerste beginselen, om je daar nu weer vanaf het allereerste begin als slaven aan te onderwerpen?

Dat is staan in eigen kracht. Een leven vol twijfel!

Het zijn hier absoluut niet de ongelovige heidenen die ons tot slavernij proberen over te halen. Het blijken nou juist broeders en zusters te zijn. Paulus noemt hen in Galaten 2 valse broeders, maar daarom nog wel broeders! De boodschap die gebracht wordt is ook niet een boodschap die direct tegen God opgesteld lijkt. Integendeel! Nu wij tot geloof zijn gekomen zullen zij ons wel eventjes verder inwijden in een echte 200 % toewijding aan God.

Die toewijding aan God als iets wat wij nu voor God moeten doen tekent Paulus voortdurend als slavernij dat staat tegenover de vrijheid in Christus, die God ons in genade geschonken heeft.

Galaten 5: 1 Opdat wij echt vrij zouden zijn, heeft Christus ons vrijgemaakt.

Galaten 5:13 Jullie zijn geroepen, broeders, om vrij te zijn;

Johannes 8:36 Wanneer de Zoon [Christus] jullie vrijgemaakt heeft, dan zullen jullie echt vrij zijn.

2 Corinthe 3:17 De Here nu is de Geest; en waar de Geest des Heren is, daar is vrijheid.

Sta dus vast in die vrijheid, in die overvloeiende rijkdom van genade.

Twijfel je ook zo? Vertrouwen?

Is God nou eigenlijk wel te vertrouwen? Ik hoop echt heel erg oprecht dat hier zonder één moment van nadenken gelijk een positief antwoord als "JA!!!" op komt. God is toch te vertrouwen?

2 Corinthiërs 1:9 Wij stellen ons vertrouwen niet op onszelf, maar op God, Die de doden verwekt;

2 Corinthiërs 3:4 Zo 'n vertrouwen hebben wij door Christus op God.

Filippenzen 1:6 Ik heb het vaste vertrouwen, dat Hij die een goed werk in jullie begonnen is, het ook voltooien zal tot op de dag van Jezus Christus.

Vertrouwen is een heel eigenaardige bezigheid. Stel willekeurig welke gelovige de bovenstaande vraag en iedereen beaamt zonder haperen dat hij God echt vertrouwt. Vraag je dan hoe zijn of haar geloofsleven is, dan hoor je 9 van de 10 keer precies het tegenovergestelde: "Ik probeer echt heilig en rechtvaardig voor God te leven." We bevestigen dus die eerste tekst, dat we niet ons vertrouwen op onszelf stellen, maar op God, maar onderhand proberen en trachten we van alles in eigen kracht voor de Heer. We komen zelfs met het argument dat Gods heiligheid in het geding is, dus we moeten wel.

2 Corinthiërs 1:9 Wij stellen ons vertrouwen niet op onszelf, maar op God, Die de doden verwekt;

Gods heiligheid heeft er juist volledig zorg voor gedragen dat niet onze altijd maar falende eigen inspanningen van stal gehaald hoeven te worden. Wat zou dat een ellende voor die heilige God betekenen. Hij zou Zich telkens van ons ellendig gestuntel moeten afwenden! Als het niet volmaakt is, dan past het absoluut niet met Zijn heiligheid. Maar die heilige God is tevens die God, die liefde is en die van Zijn kant uit echt altijd een doorlopende relatie met mij en jou heeft. Daartoe is Hij een werk in jou en mij begonnen door Christus en Hij wacht nu niet meer verder op ons gestuntel. Hij heeft jou en mij volmaakt gesteld in Christus en van daaruit gaat Hij met ons verder.

2 Corinthiërs 3:4 Zo 'n vertrouwen hebben wij door Christus op God.

Filippenzen 1:6 Ik heb het vaste vertrouwen, dat Hij die een goed werk in jullie begonnen is, het ook voltooien zal tot op de dag van Jezus Christus.

God is met jou zowel als met mij een goed werk in Christus begonnen. Dat levert een vast vertrouwen op die God op. Dat werk is Hij in jou en mij begonnen. Daarmee is het niet Schluss!! Dat is niet de Finish!!! Daarmee zijn we aan de start verschenen. Dat goede werk is God begonnen om het ook af te maken in jou en mij. Dat voltooien in jou en mij gaat door tot op de dag van Jezus Christus. Dat zou toch een geweldig vertrouwen mogen uitwerken?

Wij zijn zo geniepig met ons vertrouwen op onszelf. We hebben dat vaak niet eens echt door. Wat had ikzelf bijvoorbeeld een hele tijd gedacht toen ik iets van de boodschap van genade begon te begrijpen? Ik dacht: "O, ik moet me nu echt inspannen om het niet van mijzelf te verwachten. Ik moet me echt uitleveren opdat ik de kracht krijg om het alles alleen van God te verwachten!" Geniepig hè?

Zie je in die zo goed bedoelde, maar toch volslagen idiote opstelling, hoe ik nog altijd mijn vertrouwen op mezelf stelde? Juist mijn inspanning om het niet van mijzelf te verwachten was een eigen streven, een eigen inspanning, een eigen werk. In mijn poging om het toch vooral niet van mijzelf te verwachten, verwachtte ik het 100 % van mezelf. In mijn poging om me echt uit te leveren aan de Heer, was mijn vertrouwen volledig gericht op mijn mogelijkheid van uitleveren. En had nou niet de euvele moed om daar iets negatiefs of grappigs over te zeggen, want dan ervoer ik dat als een aanval op God. Mijn inspanning, mijn poging, mijn streven, het was toch zeker allemaal bedoeld tot eer van God? Ik voelde daar mijn dienst aan God in en dat was voor mij heilig. Herken je dat?

Ik kon natuurlijk doorgaan met al mijn vrome pogingen, God ging Zijn weg toch wel. Hij liet zich niet weerhouden om het werk dat Hij in mij begonnen was te voltooien. Maar genoot ik daarvan? Nee! Totaal niet. Ik had het druk met mijn pogingen om de Heer te vertrouwen. Ik spande me in om het toch vooral niet van mezelf te verwachten. Dat verwachtte ik echt van mezelf.

Vertrouwen! Het is een gek iets. We lijken veel op dat kleine ukkie dat in de kinderstoel zit en dat de grootste moeite ermee heeft dat Pa of Ma zijn/haar eten klaarmaakt. Zodra dat ukkie erbij kan duikt het in die prak om het onder te verdelen zodat het kind zelf het prakkie nog eens goed kan samenstellen om dan te constateren dat het eigenlijk zelf de taak van Pa of Ma overgenomen had en nu zijn/haar

neigingen om het werk van Pa of Ma over te nemen fel begint te bestrijden. Het slaat in alle macht om zich heen en

We lijken op dat baby'tje, dat op de aankleedtafel gelegd wordt en voordat de voorzorger/ster de pamber klaar heeft gelegd, heeft die baby de luier al te pakken en begint op de meest idiote manier dat ding om zijn lijf te vouwen om dan te constateren dat het niet echt op de verzorgster vertrouwt, waarna die zijn eigen pogingen op een nog groteskere manier begint te bestrijden.

Baby's zijn natuurlijk niet zo. Die vertrouwen gewoon. Wij zijn, wat dat betreft, vaak kinderachtiger dan baby's.

“Ja maar het is zo moeilijk om me aan de Heer over te leveren!”. Toen ik enigszins iets van genade begon te begrijpen, was dit ook mijn weerwoord als iemand me op God wees, die Zijn werk in mij uitvoert. Bij dat ukkie komt er allemaal ellende als die zo fanatiek om zich heen slaat in plaats van gewoon te genieten van zijn prakkie. Bij die baby ontstaat vanzelfsprekend de meest idiote bekleding dankzij al die groteske strijd. Bij de Heer gaat Zijn werk aan en in en door ons gewoon door hoe belachelijk toegewijd wij ons ook gedragen. Maar wat zeggen we eigenlijk met: *“Ja maar het is zo moeilijk”*?

In zo'n uitspraak zeggen we gewoon letterlijk: *“God is simpelweg niet te vertrouwen! Ik kan er nog iets van terecht brengen, maar God bakt er helemaal niks van!”* Dat is wat we met ons vrome gedrag tegen God zeggen. De Bijbel zegt dat het precies andersom is. Ik bak er niks van! IK BAK ER NIKS VAN!! I K B A K E R N I K S VAN !!!!!!!!!!!!!!! God is de enige volkomen vertrouwenswaardige! De ENIGE!!! Hij doet het in ons leven, of we het nou toelaten of niet. Het gewoon over je laten komen en voluit genieten van wat Hij werkt in Zijn overvloeiende rijkdommen van genade! Dat geeft voor jou het volle genot van God in jouw leven. Dat leven is tot eer van die heilige God.

Twijfel je ook zo? **Geloof waarin?**

‘Geloven doe je in de kerk, hier moet je het zeker weten’.

Een bekende uitdrukking waaruit blijkt hoe weinig idee er in de maatschappij is over het onderwerp ‘geloof’.

Geloof wordt verward met een optimistische kijk op het leven. Iemand met wilskracht toont volgens het gros van de mensen geloof. Welk ideaal je jezelf ook voor ogen stelt, als je er maar sterk genoeg in gelooft, dan zal je het ook bereiken. Daarmee maakt men van geloof een prestatie. Een in wezen intellectueel persoon kan je toch wijs maken dat hij zonder zijn geloof in de zaak zijn graad, zijn doctorandus of zijn diploma niet gehaald zou hebben. Een zorgzame moeder bemoedigt haar dochter dat ze geloof moet hebben dat het allemaal toch wel weer op zijn pootjes terecht zal komen.

In de Bijbel is ‘geloof’ echter eenvoudig vertrouwen dat God tot Zijn doel komt. Dat geloofsvertrouwen is gegrond in de Bijbel zelf als het Woord van God.

Romeinen 10: 17 Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door het woord van Christus.

Tegenwoordig wordt van alles en nog wat bedankt. Ontkomt men ternauwernood uit een levensbedreigende situatie dan is het geluk hen goed gezind. Men is dankbaar dat men gezond is. Men is dankbaar dat men een goede baan heeft. Men is dankbaar voor de kinderen die men gekregen heeft. Men is dankbaar. De adressering voor de dankbaarheid blijft daarbij in de lucht hangen. Men is gewoon dankbaar!

Paulus, die zo’n gezonde kijk heeft op de overvloeiende rijkdom van genade weet waarvoor hij dankbaar is en ook aan wie hij dankbaar is. Hij weet dat zelfs zijn vertrouwen op die God van genade niets anders is dan een cadeautje van genade.

Filippi 1: 29 Want aan u is de genade verleend, voor Christus, in Hem te geloven.

Evenals Paulus mogen we die genade kennen en evenals Paulus weten we ook wie we dankbaar zijn: God zelf. Evenals Paulus weten we ook waarvoor we dankbaar zijn.

1 Corinthe 15: 57 God breng ik dank, die ons de overwinning geeft door onze Heer Jezus Christus.

2 Corinthe 2: 14 God breng ik dank, die ons te allen tijde in Christus doet zegevieren.

2 Corinthe 9: 15 God breng ik dank voor Zijn onuitsprekelijke gave!

Colosse 1: 12 - 13 en danken jullie met blijdschap de Vader, die jullie toebereid heeft voor het erfdeel van de heiligen in het licht. Hij heeft ons verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde,

Het is de genade van God die naar ons ieder uitgaat en ons leidt. Op die God van alle genade kunnen we altijd vertrouwen. Hem brengen we dank.

Twijfel je ook zo?
Twijfel je? Nee, ik geloof!

Twijfel, het wordt van kansels verkondigd als geloof. Nou, ik twijfel gigantisch, maar wat heeft dat met mijn geloof te maken? Ik geloof gewoon Dat geschenk heeft God geschonken, dus maar heerlijk genieten.

Betekent geloven dat ik lid ben van één of andere kerk of organisatie? Dan geloof ik blijkbaar niet.
Betekent geloven dat ik instem met wat er op de preekstoel verkondigd wordt? Dan geloof ik blijkbaar niet.
Betekent geloven dat ik een geestelijk leider erkent? Dan geloof ik blijkbaar niet.
Betekent geloven dat ik waarde hecht aan een duidelijke hiërarchie? Dan geloof ik blijkbaar niet.
Betekent geloven dat ik een instituut aanhang? Dan geloof ik blijkbaar niet.
Betekent geloven dat traditie belangrijk voor me is? Dan geloof ik blijkbaar niet.
Betekent geloven dat ik mijn doen en laten rechtvaardig vanuit de Bijbel, de geloofsbelijdenis, de Thora, de Talmoed of de Koran? Dan geloof ik blijkbaar niet.
Betekent geloven dat ik een uiterlijk gebouw (schooltje, zaal, koninkrijkszaal, kerk, moskee, synagoge, kathedraal of tempel) nodig hebt? Dan geloof ik blijkbaar niet.
Betekent geloven dat ik een profeet navolg? Dan geloof ik blijkbaar niet.
Betekent geloven dat ik een paus navolg? Dan geloof ik blijkbaar niet.
Betekent geloven dat ik een altaar nodig heb? Dan geloof ik blijkbaar niet.
Betekent geloven dat ik kaarsjes brand? Dan geloof ik blijkbaar niet.
Betekent geloven dat mijn huis vol wierook hangt? Dan geloof ik blijkbaar niet.
Betekent geloven dat ik voor mezelf een god of zelfs meerdere goden bedacht heb? Dan geloof ik blijkbaar niet.
Betekent geloven dat ik leerstukken tot strijdpunten heb opgewaardeerd? Dan geloof ik blijkbaar niet.
Betekent geloven dat ik bepaald voedsel niet of wel eet? Dan geloof ik blijkbaar niet.
Betekent geloven dat ik bepaalde dagen niet of wel vier? Dan geloof ik blijkbaar niet.
Ik geloof Christus Jezus. Ook geloof ik in Christus Jezus. Wat is dat een heerlijk cadeau dat God jou en mij geeft: Vertrouwen oftewel geloof. Christus Jezus vertrouwen en dus ook op Christus Jezus vertrouwen.

De 17 bovenstaande voorbeelden tekenen godsdienst. Dat heeft niks met dit heerlijk cadeau van God te maken, vertrouwen op Christus Jezus. Die godsdienst was er al voordat Christus Jezus mens werd. Toen Hij kwam zag die godsdienst Hem als een onruststoker, een wet brekende godslasteraar. Godsdienst spuwde op Hem en spoog Hem uit. Er is niks veranderd.
Galaten 4:29 Zoals destijds hij, die naar het vlees verwekt was [Ismael], hem, die naar de geest verwekt was [Izaäk], vervolgde, zo ook nu.

ZO OOK NU!!!

Niks veranderd! Ismael was naar het vlees verwekt. Dat kreeg Abraham zelf nog wel voor elkaar. Daar heb je dus godsdienst met eigen inspanningen. Izaäk was naar de geest verwekt, oftewel: Abraham en Sara presteerden seksueel niks meer. Daar werkt God. Daar werkt dus geloof. Toen vervolgde godsdienst het geloof. De godsdienst vervolgde ook Christus. Nu vervolgt nog altijd de godsdienst elke uiting van genade, overal waar Christus openbaar komt. Godsdienst vervolgt geloof.

ZO OOK NU!!!

Vandaar dat het simpele vertrouwen op Christus Jezus nu nog altijd als te simpel wordt gezien. Godsdienst jaagt nu eenmaal naar de moeilijke graad van eigen inspanning. Prestatie staat voorop. Vandaar dat het lid zijn ergens van vaak als geloof wordt verkocht. Het is godsdienst. Vandaar dat vaak een geestelijke hiërarchie met geestelijke leiders als geloof wordt verkocht. Het is godsdienst. Vandaar dat een instituut en traditie vaak als geloof wordt verkocht. Het is godsdienst. Vandaar dat rechtvaardiging van je doen en laten vanuit de Bijbel vaak als geloof wordt verkocht. Het is godsdienst. Vandaar dat uiterlijke gebouwen vaak als geloof worden verkocht. Het is godsdienst. En ook de uiterlijke handelingen worden vaak als geloof verkocht, terwijl het enkel en alleen maar godsdienst is.

Geloof. Een geschenk van Gods genade herstelt, verfrist en bemoedigt de gelovige. Dit geloof richt zich op onze bron van leven en liefde, Christus Jezus. Geloof zegt amen op het feit dat Gods liefde in ons hart is uitgestort. Geloof accepteert dat die liefde van Christus ons nu dringt. Zijn liefde voedt de hongerende, kleedt de arme, beschermt de angstige, helpt de vertrapte en zorgt voor de ouderen en de weduwen. Jazeker is geloof praktisch. Maar geloof betekent niet dat ik me op die hongerende richt, of op die arme, die angstige of ouderen en weduwe. Geloof richt zich op de bron: Christus Jezus.

Komt het verlangen in je hart om om te zien naar die hongerende, dan mag je er zo inspringen.

Filippi 2:13 God is het, die om het plezier dat Hij er in heeft, zowel het willen als het werken in jou werkt.

God legt dat verlangen in je hart. Doe dus maar gewoon het verlangen van je hart. Dat is nou het heerlijk ontspannende van simpel geloof.

Ik weet niet hoe jij erover denkt, maar ik laat me dit plezier niet ontnemen. Ik geloof gewoon. Eh
Wat kan twijfel dan nog?